

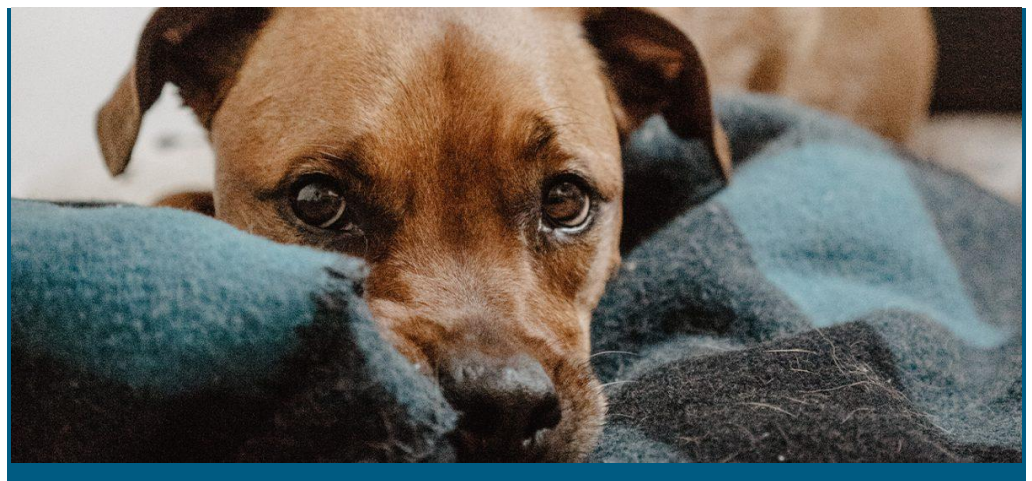
Nieuwsbrief Stichting Rottweiler Nederland

Eenzaamheid bij honden

EENZAAMHEID BIJ HONDEN KEN JE HUISDIER

Maar liefst een op de vijf huishoudens in Nederland heeft een hond. Een groot deel van die dieren bevindt zich niet in een sociaal gezonde situatie. Honden lijden, maar dit wordt vaak niet herkend. Heb jij een hond? Kijk dan uit voor de valkuilen en voorkom eenzaamheid! Meer weten? Lees snel verder.

<https://www.sophia-vereeniging.nl/huisdieren/honden/eenzaamheid/>

Herplaatser Fay

Een hond adopteren of toch een pup?

Vanaf dat manlief en ik samen zijn, vinden we elkaar ook in de liefde voor de rottweiler. Een stoer hondenras, stevig uiterlijk en kan tegen een stootje. Helaas wilde de fokker waar wij contact mee opnemen ons geen pup verkopen omdat wij nog geen ervaring hadden met een eigen hond, onze kinderen waren in zijn ogen nog te jong (en niet sterk genoeg) voor een rottweiler. In eerste instantie vond ik dat

een stom antwoord. Maar met de kennis van nu kan ik die meneer alleen maar gelijk geven. Als fokker nam hij zijn verantwoordelijkheid.

Onze eerste hond kwam dus uit een asiel, geen pup, maar een 6 jarige Sharpei. Twee gesprekken en een wandeling later en hij mocht met ons mee. Onze eerste hond waar we voor mochten zorgen. Joost was de goedheid zelve maar andere honden snapt hem niet, die rare krulstaart die altijd omhoog stond gaf een verkeerd hondensignaal af. We hebben Joost nog 2 mooie jaren kunnen geven en waren zelf een ervaring rijker.

Met deze ervaring op zak zijn we ons toch gaan inlezen om onze grote liefde in huis te halen, een stoere hond, een rottweiler. Via de vereniging, boeken en het internet hadden we ons goed geïnformeerd, een clubkampioenschap bezocht en naar een hondenkeuring gegaan. Daar hebben we gesproken met een aantal eigenaren en fokkers en de liefde voor dit ras werd alleen maar groter. Wat een lieverds, stoer, schuchter, grappig, koppig, jong en oud. We raakten in contact met een fokker en na een paar gesprekken konden we een pup reserveren. We wilden een teefje, want als eerste rottie "makkelijker" en niet "zo groot". De pup die wij mochten meenemen groeide uit tot een flinke dame, Ziva, waar we mee op cursus gingen en heel veel liefde in stopte, maar ook zeker terug kregen. Haar karakter was mooi, zeer eigenwijs, vriendelijk, beetje verlegen maar absoluut niet waaks. Een allemansvriend en Ohja, superslim. Ze wist precies wat je van haar wilde, maar deed het gewoon niet als ze er geen zin had, of alleen onder protest.

Ze was net 8jaar toen ze mank ging lopen en bleek dat ze een snel groeiende tumor in haar voorpoot had. Het verdriet is groot als je je maatje moet laten gaan.

Na een paar maanden ging het toch weer kriebelen. Ik miste mijn wandelingen, maar ons leven was inmiddels behoorlijk anders en veel drukker geworden waardoor ik niet meer aan een pup wilde beginnen. Zodoende ging ik op zoek naar een herplaatser die we een mooi nieuw huis zouden kunnen bieden. In de asiels zaten alleen Rotties waar toch speciale omstandigheden waren en correcties nodig waren. Die tijd heb ik door omstandigheden gewoon niet.

Op de website van de Rottweiler stichting vond ik ook een lijst met herplaatsers en daar zag ik de 3 jarige Fay voor het eerst. Na een paar dagen denken heb ik haar verhaal en foto's gedeeld met mijn huisgenoten. Als we weer aan een nieuwe hond beginnen, dan moeten we het er allemaal mee eens zijn want ik kan het niet alleen. We hebben 4 kinderen tussen de 17 en 23 en uitlaten doen we in een schema. De kids vielen als een blok voor Fay (On-line) en gaven toe het gezelschap van een hond ook te missen. Gezamenlijk hebben we diezelfde avond het aanvraagformulier ingevuld. Spannend!

De volgende dag werd ik al gebeld door een tussenpersoon. Die wilde nog wat aanvullende informatie n.a.v. de gegevens die wij hadden ingevuld. Zij deed de eerste beoordeling of ze onze aanvraag wel/niet door zou sturen naar de eigenaren. Zij zouden dan vervolgens zelf contact met ons opnemen. Afwachten dus alweer spannend!

De eigenaren belden ons als snel en met de telefoon op speaker (aan beide kanten) hebben we gesproken over hoe we de plek van de hond binnen het gezin zagen, ideeën over corrigeren, beweging, activiteiten, opvoeding. Er was een meteen een klik. Het was een leuk gesprek en een afspraak om naar hen toe te komen om kennis te maken met Fay was snel gemaakt. Alle kids wilden mee, maar alleen de oudste

dochter ging mee. Met zijn drieën, superzenuwachtig maar ook benieuwd hoe het zou gaan arriveerden we bij Michel en Petra. Een warm welkom van 3 rottweilers en 2 zenuwachtige eigenaren.

Manlief zit in een scootmobiel of rolstoel en het was even aftasten hoe Fay hierop zou reageren. De klik was er direct. Fay heel nieuwsgierig en voorzichtig, kwam uitgebreid snuffelen naar al deze nieuwe luchtjes. Genoeg brokjes mee, een snack voor alle 3 de honden (beetje omkopen mag toch wel?) en een heel leuk gesprek volgden. De eigenaren waren open en eerlijk over de reden van herplaatsen en het verdriet om deze noodzakelijk keuze. De gewoontes en gekkigheid van Fay werden besproken en getoond maar vooral veel knuffels met de hond. We hebben een grote ronde gelopen met Fay. Ze liep blij met ons mee, luisterde goed en gaf een goede vibe. Heerlijk om na zoveel verdriet weer met een hond te kunnen wandelen.

Met een goed gevoel reden we weer naar huis, in afwachting van wat de eigenaren zouden beslissen.

Nog diezelfde week kwamen zij met Fay bij ons thuis langs om te zien waar Fay mogelijk terecht zou komen, de rest van het gezin te leren kennen en daarna hun definitieve keuze te bepalen. Ook bij ons thuis ging de kennismaking met de rest van het gezin goed. Fay was een beetje onzeker maar was snel op haar gemak met alle aandacht die ze kreeg. I.p.v. hondenvriendjes die ze gewend was en een vrijstaand huis om te bewaken, kreeg ze nu mensenvriendjes in een woonwijk.

Het weekend erop kwam Fay definitief bij ons wonen. Met enige begeleiding vanuit de stichting werd de overdracht geregeld. Alle papieren zijn in orde gemaakt, de overdracht ging soepel. De oude eigenaren lieten weten haar met een gerust gevoel achter te laten en kwamen haar brengen. We hebben nog regelmatig contact, via app en FB. Na hun vertrek heeft ze wel een paar dagen voor de deur gelegen waardoor ze waren vertrokken. Duidelijk verdrietig, heel begrijpelijk. Zij snapt niet dat het voor haar eigen bestwil was.

Fay kwam bij ons met al haar eigen spulletjes. In de eerste paar weken hebben haar heel rustig kennis laten maken met haar nieuwe omgeving. Niet te veel vreemden over de vloer, de eerste week steeds hetzelfde rondje met iedereen om aan alle nieuwe geuren te wennen, langzaam ontdooide ze en ging haar staart weer omhoog. Haar nieuwe wereld maakte we steeds groter en we leerden elkaar beter kennen. In het begin vergelijk je toch maar Fay had binnen een mum van tijd onze harten veroverd. Wennen moest trouwens van 2 kanten. Wij, een druk gezin met luide stemmen, midden in een nieuwbouwwijk met veel kinderen en Zij een waakse hond die blafte naar iedereen die de tuin passeert, die ramen likt en geen moment van mijn zijde wijkt.

Samen lopen we weer rondjes, wordt ze heel blij van balspelletjes, rent lekker naast de fiets mee en gaat (met enige aanmoediging) ook nog zwemmen. We appen regelmatig met de oude eigenaren en zorgen goed voor hun kindje. Want zo voelt het toch, zij moesten hun kind afstaan. Maar wat doet ze het goed! Inmiddels is ze al meer dan 1,5 jaar bij ons en helemaal ontdooit en schiet ik steeds opnieuw in de lach als ze weer eens meeloeit met een passerende sirene. In huis een waakhond, die inmiddels niet meer tegen iedereen blaft, maar nog steeds de postbode en pakketjesbezorgers de schrik aanjaagt. Inmiddels weten wij hoe we haar moeten begeleiden met visite en geeft ook dat geen problemen meer. Buiten is ze echter een grote softie met andere honden en mensen. Beetje snuffelen en spelen en weer snel mee als ik haar roep, of steun bij mij zoeken als ze het te spannend vindt

worden. Ze loopt lekker los mee in het bos of park, luistert prima, en is ook eigenwijs en verlegen. Voor een snoepje doet ze veel, al duurt het soms even voor ze door heeft wat je van haar wil. Geduld en genoeg snoepjes meenemen dus.

Bij sommige situaties, wanneer ik raad nodig had, was de herplaatsbegeleiding daar voor advies en een klankbord. De tips en trucs worden graag gedeeld, zonder waardeoordeel. Heel prettig. Na een half jaar (of was het al een jaar) namen ze weer contact op om te informeren hoe het ging. Dat vond ik heel fijn. Zo houden ze in elk geval vinger aan de pols bij de herplaatsers. Ook voor de hond is het een rare situatie! Ineens zijn vertrouwde mensen en omgeving weg.

Inmiddels zijn de oude eigenaren nog een keer langs geweest. Fay besnuffelt iedereen die binnenkomt dus ook Michel en Petra. Op het moment dat ze de luchtjes herkende was ze helemaal door het dolle. Ook liet ze zien dat ze zich hier helemaal thuis voelt. Het afscheid ging heel natuurlijk, zij richting hun auto, ik de andere kant op voor een rondje om het blok. Geen probleem. Wij zijn erg blij met deze keuze en kunnen Fay nog een mooi leven bieden. Herplaatsen via de stichting was voor ons een logische keuze. De kosten vallen mee, een hond uit een asiel halen is veel duurder! Dat vond ik wel bijzonder. Ook is hele procedure incl. de begeleiding veel beter dan via een asiel.

En Fay? die ligt tevreden en lekker opgevouwen in haar mand als ze niet op schoot kruipt!

Groeten,

Paul en Patricia Schelvis

Volgende nieuwsbrief het verhaal van een andere herplaatser

Wist je dat:

Het pluis van een tennisbal kan fungeren als schuurpapier voor het gebit van de hond ?
De tanden kunnen daardoor afslijten .
Beter is een rubberen bal te kopen die echt bedoeld is voor honden.

Gapen:

net als een mens kan een hond gapen als hij moe is, maar honden gapen ook in stress-situaties, ze gapen dan om zichzelf te kalmeren.

Van de redactie

Er bestaat de mogelijkheid om een bijdrage te leveren aan deze nieuwsbrief, denk daarbij aan een interessant feitje, verhaal of gebeurtenis, eventueel met foto. Denk hierbij wel aan de privacy wetgeving en aan mogelijke auteursrechten. Uw bijdrage kunt u sturen naar nieuwsbrief@rottweilernederland.nl

Plaatsing van ingezonden stukken is ter beoordeling van de redactie. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van ingezonden stukken.

Voor aan- of afmelden van deze nieuwsbrief klik op de volgende link: [aan- of afmelden](#)